No. ६२६-घ

Title जगन्मङ्गलाख्यः श्रीकृष्णस्तवराजः

Author

Extent ४ Age

Subject स्तोत्रम् • सम्पूर्णम्

४ ४ पत्रा लि

नं० ६२६-घ

जगन्मङ्गलाख्यः श्रीकृष्णस्तवराजः
(स्तोत्रम्)

नं० १२९-घ

पत्राणि ४ (चत्वारि) (सम्पूर्णम्)

नं० ६२६ – घ

(स्तोत्रम्) जगन्मङ्गलाख्यः श्रीकृष्णस्तवराज

(सम्पूर्णम्) पत्राणि ४ (चत्वारि) (सम्पूर्णम्)

श्रीकृष्णजगन्मंगलस्तोत्रः प. ४ अङ्काः १२९

॥श्रीगणपतये नमः॥ ॥सहस्रेणास्यानाम विरतमनंतो गुणगणं गणानो यस्याधाप्यलमिति न तोषाय भव(त्)
ति। तमन्यः कः स्तोतुं प्रभवति जनो मां तु भगवन् तथापि त्वद्भक्तिर्मुखरयति वा कृशोधन विधो॥१॥ अयातोसी त्वं वंनि
जकरुणया नाथ विषयं मनो वाचां सञ्छिद्दपुरनघ कृष्णाख्य वपुषा। स्तुवंतः प्रपंतः प्रतिसवनमौदार्य्यचरितं गणंतो॰
पीयं तु श्रमदमविहीनाममपदं॥२॥ परित्रातुं धर्मं प्रतियुगमनंतस्य वहवस्स्वरूपास्ते विख्यो यदपि मनुमीनप्रभृतयः॥ बोवतारा ६
स्मृता ध्याता दृष्टा निजजनरकदारिद्र्यदमनी तथापीयं व्यक्तिस्तव यदुपदर्णो विजयते॥३॥ तपोयोगक्लेशैः परिजितम(
नोऽस्तात्मविषया व्रजं त्यूर्द्ध्वं यत्नात्कृपमथ भवन्नाम शरणाः। गुणंतोपि ग्राम्या नमरनगरोर्द्धप्रणयिनः अश्रद्धातो विख्या
तव भजनसोपानपदवी॥४॥ सहस्रास्तेः कर्णोष्ठकधरविधातारमधिकं विरंचिः पंचास्यं स्वसुतमपि षड्वक्त्रमथ सः
॥स्तगोपीनां वृंदं सुभगभवदाश्लिष्टवपुषं स्तुवानो भूङ्गासं त्वयि चरति कौतूहलकरं॥५॥ महित्वे नेदृक्षं विधिरजसवत्सा
न्वजशिश्शून् गृहीत्वा गात्स्त्वं पुनरपि तथा वेत्स्यभवतां॥ परिक्लृप्तान्वेदाध्ययननिरतस्त्वानुनयितुं न पश्युग्रे धाम्नं
तरभवनमीत्याति चकितः॥६॥ निपीतोरण्याग्निर्यदुपयदिगोपावनकृते विचित्रे त्वय्येतन्नकिमपि विलासांतसम(
ये। समस्तब्रह्मांडं जठरपुटकीकृत्य भगवन् न किं प्रेपेशे वेज लधितनया लालितपदः॥७॥ कृता शेषाः स्त्रीणां खि
लविषयजालाः श्रुकमुखा निवृत्ता नीरागाः प्रतिसवनमद्यापि भवतः। मुदा संजाताश्रु स्नपितवदनांगं गपुलका॰
गुण्यान् गायंते हो तव गुणगणानां तु महिमा॥८॥ कथं नीतो दिव्यं चरणरजसा श्मावश्य रहो स्थिरीकर्तुं भ्रान्तानि नितय १
मनगोत्स्याटनपटुः। गजग्राहो दैवं वपुरखगतो यस्य शनने तो वकव्यालानं स्य प्रणयनपरेणेति हृदितं॥९॥ विमूढा

न्दुर्मेत्याह न्वनकृतचित्ताभिमुखगान्निसर्गाद्वुद्धित्तानपिवकवकीव्यालनिम्नतीन्पदेयोगिध्येयेजनिम्नतिम
यद्भिन्नसिक्तत्वान्तदेतल्कारुण्यंकथयतुलनीयंकिमपरैः।१०।कलंकौ●●मस्मावसतिवनसंकोचनपटुस्त्वमीना धृ०:२
थोदोषाकरइतिसमस्ताभिविदितः।प्रसूतितद्वंशेयदुवरपरित्रात्यभवगोध्नतोमूर्द्ध्नीशेनामरनरनुतःकोतिनि
लयः।११।किमाश्चर्य्यंयासामधरमकरंदोलमशितः स्त्रियस्ताःसंलीनाःश्रुतिपथविहीनास्त्वयिपरे।कुलेसूतायेषां
तवमुरलिकास्तेपिवहवःप्रयातावैकुंठोपवनविपिनेकीचकवराः।१२।गतंविष्णोर्नेत्रोपमितिमिदमिंदीवरमितिप्रबुद्धस
न्मित्रोदयितहृदयंत्वत्स्वरणयोः।महोपम्यंवा●●द्रुहिणशिवशक्रप्रणुतयोर्जलस्थंरक्ताब्जंवद्धजनिम्नदयापितपति
।१३।अतुल्यार्ध्वाभापरिजितमहानीलजलदंप्रफुल्लांभोजाक्षंनवतरुणिमासेवितमुखं।नदोषाधीशेनाङ्कवयितु
रनंगस्तुलयेत्वदीयेसौंदर्य्येकथयककवयःकेनचकिताः।१४।अनंतब्रह्मांडोदरशयनतोनंतपदतोभुजंगेशेणीतस्त
वचरणपद्मांकितफणां।यदाकालीयाहिंशतशिरसमप्युन्नमतरंविधुन्वन्मूर्द्धानंस्मरतिसतदेत्तेववनितलं।१५।भज
ध्वंमानानातरवकृतपःक्लेशनिचयंहरंध्वंयोगाधिंवकृतरसमाधिंमुरलिका।ध्वनिंश्रुत्वालोकांकिमि●नलभध्वं किमितिनल भध्वंममपद=
त्तणमपिलभध्वंममपदंरणन्वेणुंलोकानुपदिशसिराधावरइति।१६।नयंवेदाभेदापनयनसमर्थाअपिदृढाःप्रवक्तुंसंद्र
ष्टुंचिरतरसमाध्यभ्यसनतः।नयोग्यायोगीद्रायदहजननीवंधनवशस्त्ववैतद्वात्सल्यंजगतिजगदीशानजयति।१७।सम
स्तस्मागोलोदृशनशिखरोद्धारचतुरे।किमेतद्यज्ञोवर्द्धननगकरेत्यानकुतुकं।हरिस्त्वोर्भ्रूभंगात्किमुसुरमदध्वंसनम
=जनस्तथापेश दस्तथापित्वत्क्रीडानिजविरचितैरेवभवति।१८।कलाकौशल्यानांप्रकटयितुराद्यस्यजगतोविधात्रेवेदानामपिसमुपदेष्टु

हृदयतः। चरित्रैर्नेतर्भूमन्नयद सि गुरु विद्याव्रतपटुर्विचारव्यामूढं कथय कुरुते कस्य न मनः ॥२३॥ रमण्यो देवानां व्रजभु
2 वि रसक्रीडनपराः त्वया साकं नाकं न पुनरधिगंतुं कृतधियः। न तत्स्वित्रं कोपाकुलितमनसा येऽपि निहता हसं तस्तेऽप्या
पुस्त्रिदिवमसुराः श्रीभुवनेश ॥२५॥ भवेद्वेदान्तादिश्रुतिमननतो ज्ञानममलं ततो विद्याविद्याहतिरतिशयानंदनिवहः। भवे
न्मोक्षो भूयादनिशमनया किं गणनया न किं मुक्त्वा वृंदावनभुवि चरंतो विमधुपाः ॥२६॥ परत्र प्राप्तस्य द्विजवरसुतस्य प्रणयनेन त
नो विभ्रष्टस्याद्भुतपददुहितुर्दुःखदमनं सुदाम्नो दारिद्र्यस्तिमिरसुरकोटिप्रमथनं ततेवेयं त्वय्येवोपमितिरवशानाथ वसतिः
रास्थितं दृष्टं दास्त्वेपमरविटपमूले बुदनिभं रणद्वेणुं गोपीगणपरिवृतं स्मेरवदनं वसानं कौशेयं वसनयुगलं येऽत्र णमपि
जना ध्यायंति त्वां दधत इह ते सिद्धिविभुतां ॥२७॥ पिबन्सीधुं जन्मप्रभृति विकुमांसाशनपरो नृशंसो गो विप्रप्रसभवध
रक्तो गुरुसती। प्रगामी त्वय्येकुर्वन्सकलमपि दुष्कर्मनिचयं सकृद्यः कृष्णेत्युच्चरति स च वंद्यो पि विबुधैः ॥२८॥ मुखे भूम्ना
रूढं लसितमथवा माऽस्ति विधुना जगद्दीपे वीजं तव जपति यस्तस्य चरणद्वयं नीराजंते कथमपि कपोलध्वसमयाः शि
रोरत्नैरत्नैः कृतवलिगणा भूमिपतयः ॥२९॥ धरापादौ मूर्द्धा द्युतलमितरांगं तव वृहत्स्वरूपं वक्तव्यं मतिविभवमाऊ
र्द्धे भवरणः। भ्रमत्संज्ञानं त्वं मधुमथन यद्रोमविवरे इयत्तां को ब्रूयाद् हहजडधीस्तस्य वपुषः ॥३०॥ सुसीमा सौंदर्याम्ब
तजलनिधेः कापि कृपया अपि क्ष्मारत्नार्थं श्रुतिशिखरपर्यंकनिलया। अजे पुत्रप्रायं मम रणपटुर्वैरिणोऽकृ
तपदात्त्वदीया सा मूर्तिर्वसतु मम चित्ते तु सततं ॥३१॥ यदाधारो धाता सृजति जगदेतत्स्थिरतरं वहत्युर्वीं शेषः २
स्त्रिभुवनधनेशादि विभुतां जपंतो यत्प्राप्ताः सुरपतिकुवेरप्रभृतयः समाधेमान्नः कृष्णेत्यनुलसुखदं नाम भवतात्।

रणासमाधेर्विश्रांतिप्रदमजमुनीशानकृतिनां श्रुतीनां सर्वस्वं जडतनुमतां रोमजनकं । गतिघ्नं गंधर्वीतिशयम
द्दृघ्नंति मनां मुदे नस्तद्धिम्नो भवतु भवतो वेणुरणितं ।२५। तेपस्तस्त्वायुष्मच्चरणपरिहृता वनिभुवो भवत्प्रेमस्पृष्टांबुजकरम
दोत्फुल्लकुसुमैः । हसंत्यः पीयूषाशनविभवगर्वीणलतिकाः सहाया नः संतु श्रमशमनशीला व्रजलताः ।२६। कथंचिच्छ्रुत्वाः
स्मादवनिकणतारागणमितुं न दक्षोपि स्रष्टा भवति मम दुष्कर्मगणने तथाब्धेर्नदीनां तव पदयुगांभोजशरणं परित्रातुं धी
रः क इह भवदन्यो यदुपते ।२७। अनाशक्ताः रक्ताः कति सुकृतिनो देवयजने फलं वांछंत्स्येके कृतविविधयत्नैः कतिपयेऽत्र
हेतुः श्रीकृष्णेत्यमृतमधुनामाऽनुसवनं जुषाणाः सत्यां तं तृणमिव पदं नापि गणये ।२८। कुकर्माशक्तानामपि तव चरित्रं
श्रुतवतां लिखन्नलिं पन्नकर्मोल्पनिश्रमतिखिन्नः सुरपतिः । यमः शस्तेशक्रस्त्वमपि तव वैमानिकरवैरनिंद्यो मन्वानो मद
वधि जनिस्ते व्रजभुवि ।२९। असारे संसारे कथमपि समासाद्य जननं न चेतस्त्वल्लीलास्मरणरसिकं यस्य नृपशोः । स रू
ढो निःश्रेणीमपि पुनरधः कर्मविवशः पतत्यंधीभूते भवजलनिधौ दुःखगहने ।३०। यदीयं सौंदर्यं किमपि रतिला
वण्यजलधिर्मनः पुत्रीभावं घटयितुमनंगः स्वयमुषि । तमन्यैः कैः कोपि प्रभुरहह तुल्यं निगदितुं यतो ज्ञीणा याह श्रुतिर
पि गिरां त्वामविषयं ।३१। विलीयंते देवा विधिशिवसुरेंद्रप्रभृतयः समस्तब्रह्मांडं व्रजति मनसोप्यस्तिपर्यांतदाशे
षः शेषो भवति तदिदं नाथ भवतः पदांभोजद्वंद्वस्मरणजनितं कुस्मफलितं ।३२। मुखे व्यात्ते क्वापि प्रणयवशगा वी
क्ष्य जननी कचित्स्वर्गो धीशं क्वचिदपि गिरीशं सनिलयं समुद्रं क्वाप्येतज्जठरफणिनि त्वामपि पुनः श्रयं वायं वा किंचि
द्भुरिति मदीयो न मुमुहे ।३३। नमाहक् पापीयान्यदुवर मदन्योस्ति मनुजस्त्वदन्यो न त्राता हरे जगति करुणासंग्रहदयः ।

निसर्गोद्गलत्रा
स्तव चरणसूता
वनिभुवः

त्वदाधारादाराल्परिहृतसुरानुग्रहदृशं तदेनं मां विस्मोत्तमसि सुहृदृशोरन्वितुमलं ॥३८॥ ददत्येके सेवाफलमपि चिरं आ-
3 र्थितपदाः तदप्यल्पं कालभ्रुकुटिचलनच्छेद्यमसुखं ॥ समुत्पन्नं चेतस्यपि निजजनस्याशु कुरुषे त्वमत्यन्तं ब्रह्मश्रो-
वितरसि निजात्मानमपि चा ॥३९॥ चतुष्पादः पादे तव सकलमेतद्विलसितं विभक्तं यत्तस्माद्विगुणितमिदं पाद्मज-
नुषा ॥ कथं मादृक्तत्रान्यतमभुवनस्यानजनिमान्प्रभावं जानीयात्तव परमपुंसोऽत्यधिबलः ॥४०॥ अतसोपलेको-
दहनपरवातात्मजरुचानिवद्धश्चेत्स्वदामितकपिभटैर्लंघितइति ॥ प्रमाहुः संतापं त्वमतिकरुणेनाथ जलधेर्न्बे
वात्सी द्वीर्वेत्यां व्रजभुवनलीलापटुरपि ॥४१॥ वेणुं सुरद्रुमतले विनिधाय सव्येऽसव्ये स्वकीयचरणं रणंतं ॥ आ- चरणे
भीरवामनयनानयनाभिरामं कंसन्नवीनजलदद्युतिमाश्रये हं ॥४२॥ यां द्रष्टुमुत्सुकतरानितरां यतंते वेदांतके-
र्मपटवो वटवो नदन्ताः ॥ सेयं कलिंदतनयातटिनीनटंती भव्याय नो भवतु कापि किशोरमूर्तिः ॥४३॥ राधोपगूहपि-
शुनं घुसृणैरमांकसद्धोंकुरं तडिदिवोज्ज्वलमादधानं ॥ गोपीप्रगल्भकुचमर्दपटुं घनाभं वक्षःस्थलं भवतु नः
सुखदं मुरारेः ॥४४॥ यद्योगिनो हृदि तपःकठिने सशंकं पादांबुजे व्रजपतेर्विनिवेशयंति ॥ सर्वंसहा तितपसः फ-
लसिद्धये तज्ञोनु व्रजजन्नवतु मंगलकृत्सदा नः ॥४५॥ इदमतिशयसुंदं नेदमत्यंतरम्यं ते मिति कुतुकसमुत्कंठानिष-
ण्णांतरात्मा ॥ शिरसि शिरसि विभ्रत्वत्पदांभोजधूलीमवनिमवनिकंपेनागनाथः करोति ॥४६॥ निगमगिरिशि- ३
रःस्थं द्रष्टुमप्येष लोकः प्रभवति वत नो मामित्यपयं यः कृपालुः ॥ सकलभुवनवांछाप्राप्तये प्रादुरासीद्व्रजभुवितर-

मर्त्त्यं कृष्णकल्पद्रुमीडे ।४७। श्रुतिरपि निजनाथं कल्पितानंतवेषा सकृदपि पटुवाग्भिर्नो स्पष्टमाद्यं स्तुवंती
।सतु मधुवनकुंजे वल्लवीवाऊवल्ली प्रतिसमयनिवीतो मंगलायास्तु विष्णुः ।४८। त्रिभुवनमिदमापीयावसा
ने शयानः विततभुजगभोगे यस्तु संकोचितांगः ।व्रजपुरगृहदेशं दोलने शं शयानो भवतु भवतु भव्यायेश्व
रो न श्रिरसः ।४९। स्तवमिममतिपुण्यं यादवेंद्रस्य विष्णोर्यदुपतिचरणांभोजांतरात्मा पठेद्यः ।सतु सकल
मभीष्टं प्राप्य सर्वार्थसिद्धिं जनिमृतिभयमुक्तं याति वैकुंठमंते ।५०। इति श्रीजगन्मंगलाख्यः श्रीकृष्णस्तवराजः ।